

☆☆☆
Сюзън
Елизабет
Филипс

БЕБЕТО Е МОЕ

Сюзън
Елизабет
Филипс

БЕБЕТО Е МОЕ

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

Скъпи читатели,

В нощта преди най-малкият ни син да замине за колежа, аз седнах на стълбите, загледана в купчината с вещите му, и си изплаках очите. Не бях готова за края на тази част от живота ми. Годишите сякаш бяха отлетели и аз си спомних как навремето бях копняла да си имам бебе. Именно в този миг бяха посети семената на „Бебето е мое“.

Намерете си уютно кътче и удобен стол и поемете с мен на много специално пътешествие, изпълнено с любов и страст. Ще срещнете една мила жена, която в някои отношения е страшно умна, ала в други – доста несъобразителна, както и един силен, сексапилен и невероятно привлекателен мъж, който ще спре дъха ви. Ще се запознаете и с една семейна двойка, която сякаш е забравила какво означават двамата един за друг.

В „Бебето е мое“ ще намерите много горещи страсти, но ще откриете и нежност, както и смях, и може би дори ще пролеете една-две сълзи тук-там. Свийте се в любимия си стол и се потопете в историята на тези влудяващи, толкова различни и все пак – събуждащи симпатия влюбени.

*Приятно четене!
Сюзън Елизабет Филипс*

— **Д**а видим дали ви разбрах правилно – каза Джоди Пулански. – За рождения ден на Кал Бонър искате да му подарите *жена*?

Тримата странични нападатели, които прекарваха ноемврийската вечер, седнали в сепарето най-отзад на „Зебрите“ – любимия на футболистите от „Чикаго Старс“ спортен бар в Дюпейдж¹ – кимнаха като един.

Джунитор Дънкан махна на сервитьорката да донесе по още едно питие за всички.

– Навършва трийсет и шест, така че искаме да направим нещо наистина специално.

– Глупости – заяви Джоди.

Всички, които разбираха поне мъничко от футбол, знаеха, че от началото на сезона Кал Бонър, брилянтният куотърбек на „Чикаго Старс“ беше придирчив, избухлив и общо взето – адски труден за издържане. Бонър, на когото викаха Бомбардировача, заради склонността му да мятя направо експлозивни пасове, беше най-успешният куотърбек в Американската футболна конференция и жива легенда.

Джоди скръсти ръце върху впитото си бяло потниче, част от униформата ѝ на хостеса. Нито на нея, нито на някого от тримата мъже на масата им хрумна да се замислят за моралния аспект на това, което обсъждаха, да не говорим пък за понятия като политическа коректност.

В крайна сметка говореха за играч от Националната футболна лига.

– Смятате, че ако му намерите жена, ще престане да ви тормози толкова, така ли? – попита Джоди.

Уили Джаръл сведе тъмнокафявите си очи с гъсти мигли към халбата с бира.

¹ Окръг в щата Илинойс, част от чикагския метрополисен регион. – Бел. прев.

– Кучият му син напоследък така се е развилнял, че никой не е в състояние да го търпи.

Джуниър поклати глава.

– Вчера нарече Джърмейн Кларк „аматьор“. Джърмейн, представяш ли си!

Едната вежда на Джоди, изрисувана няколко нюанса по-тъмно от месинговорусия цвят на косата ѝ, подскочи. Джърмейн Кларк бе един от топ играчите в лигата – адски добър защитник, който страхотно го биваше в събарянето на противника.

– От това, което съм виждала, Бомбардировача вече има толкова жени, че не знае какво да ги прави.

Джуниър кимна.

– Да, но работата е там, че май не спи с никоя от тях.

– Какво?

– Така е – обади се Крис Плъмър, левият защитник на „Чикаго Старс“. – Току-що го научихме. Гаджетата му са си поприказвали с някои от съпругите на момчетата от отбора и излиза, че Кал май ги използва само за да хвърля прах в очите на публиката.

– Може би, ако ги изчакваше да надраснат пелените, някоя от тях би успяла да го възбуди – подхвърли Уили Джаръл.

Джуниър реши да отвърне на забележката му сериозно.

– Не говори така, Уили. Знаеш, че Кал излиза само с момичета, които са навършили двамайсет години.

Кал Бонър може и да остаряваше, ала не и жените в живота му. Никой не можеше да си спомни да го е виждал да излиза с мадама над двамайсет и две.

– По всичко изглежда, че Бомбардировача не е спал с никоя, откакто скъса с Кели миналия февруари. Това просто не е нормално.

Кели Бъркли беше красивата двамайсет и една годишна спътница на Кал, поне докато не се беше уморила да чака венчалния пръстен, който никога нямаше да получи, и не бе избягала с един двамайсет и три годишен китарист от някаква хеви метъл група. Оттогава Кал Бонър бе насочил вниманието си към това да печели мачовете си, да излиза с различна мадама всяка седмица и да лази по нервите на съотборниците си.

Джоди Пулански беше любимката на „Старс“ сред фенките им, но макар че още не бе навършила двамайсет и три, никой от мъжете не предложи тя да бъде подаръкът на Кал за рождения му ден. Всеизвестен факт бе, че той вече я бе отхвърлял поне дузина пъти.

Кое го нареждаше на първо място в списъка ѝ с най-омразни хора. Иначе тя обичаше отбора и в дрешника си бе събрала истинска колекция от синьо-златисти тениски на „Старс“ – по една от всеки играч, с когото беше преспала – и винаги бе готова да добави още.

– Нуждаем се от жена, която няма да му напомня за Кели – обобщи Крис.

– С други думи – някоя от класа – добави Уили.

– И по-възрастна. Мислехме си, че за Бомбардировача може би няма да е зле да опита с някоя двамайсет и пет годишна.

– Един вид, изискана дама от висшето общество – намеси се и Джуниър, отпивайки от бирата си.

Джоди не блестеше с особен интелект, но дори тя схващаше къде е проблемът в този план.

– Не мисля, че много жени от този тип биха се съгласили да станат подарък за рождения ден на някой мъж. Дори ако той е Кал Бонър.

– Да, и ние това си мислехме, та май ще се наложи да използваме проститутка.

– Обаче някоя наистина изискана – побърза да уточни Уили, тъй като всички знаеха, че Кал не бе привърженик на платената любов.

Джуниър се взираше мрачно в бирата си.

– Проблемът е, че така и не успяхме да намерим такава.

Джоди познаваше няколко проститутки, но никоя от тях не можеше да се нарече „изискана“. Същото важеше и за приятелките ѝ. Тя се движеше в компания от жени, които пиеха много, купонясваха здраво и нямаха друга цел в живота, освен да преспят с колкото се може повече професионални спортисти.

– Е, какво искате от мен?

– Да използваш връзките си и да му намериш някоя – отвърна Джуниър. – Рожденият му ден е след десет дни, а дотогава трябва да сме открили жената.

– И защо ми е да го правя?

Тъй като тениските и на тримата вече висяха в дрешника ѝ, те знаеха, че ще се наложи да опитат нещо рисковано.

Крис заговори предпазливо:

– Има ли някой номер, който особено държиш да добавиш към колекцията си?

– С изключение на осемнайсет – побърза да вметне Уили; осемнайсет беше номерът на Бомбардировача.

Джоди се замисли. Определено предпочиташе да прецака Бомбардировача, отколкото да му намери жена, но от друга страна, действително имаше един номер, на който сериозно беше хвърлила око.

– Всъщност, да – има такъв. Ако ви намеря подарък, в замяна искам номер дванайсет.

Мъжете простенаха.

– По дяволите, Джоди! Кевин Тъкър и така си има предостатъчно жени.

– Това си е ваш проблем.

Тъкър беше резервният куотърбек на „Старс“. Млад, агресивен и невероятно талантлив, той беше много внимателно подбран да заеме титулярното място, когато годините или някоя контузия попречеха на Бомбардировача да се справя както досега.

Въпреки че на обществени места двамата винаги бяха любезни един с друг, между тях съществуваше яростна конкуренция и те се мразеха свирепо, което караше Джоди да желае Кевин Тъкър още по-силно.

Мъжете помърмориха малко, но в крайна сметка обещаха да се погрижат Тъкър да изпълни своята част, ако Джоди им намери подходяща жена за рождения ден на Кал.

В „Зебрите“ влязоха двама нови посетители и като хостеса на бара Джоди се изправи, за да ги посрещне. Докато отиваше към вратата, тя прехвърляше наум познатите си, мъчейки се безуспешно да открие някоя, която да става. Имаше цял куп приятелки, но нито една от тях не би могла да мине за изискана.

Два дни по-късно Джоди все още си блъскаше главата над проблема, докато се тътреше с тежък махмурлук из кухнята в къщата на родителите си в предградията на Глен Елин, Илинойс. Временно живееше при семейството си, докато изплати дълговете по кредитната си карта. Беше събота по обяд, родителите ѝ бяха отпътували за уикенда, а тя трябваше да ходи на работа чак в пет, което бе добре, защото имаше нужда от време, за да се възстанови от снощното купонясване.

Отвори кухненския шкаф и откри единствено кутия безкофеиново кафе. *Мамка му*. Навън беше заледено, пък и главата я

болеше твърде много, за да шофира, но ако до началото на мача не погълнеше поне литър кофеин, изобщо нямаше да може да се наслади на играта.

Нищо не вървеше както трябва. Този следобед „Старс“ гостуваха в Бъфало, така че играчите нямаше да се появят в „Зебрите“ след мача. А когато най-сетне ги видеше, как щеше да им поднесе новината, че не е успяла да им намери подаръка за рождения ден? Една от причините футболистите на „Старс“ да ѝ обръщат толкова внимание бе, че тя винаги съумяваше да им набави жени.

Джоди се загледа през кухненския прозорец и видя, че осветлението в къщата на професорката е запалено. Така Джоди наричаше доктор Джейн Дарлингтън, съседката на родителите ѝ. Тя не беше лекар, а имаше докторска степен по физика. Майката на Джоди непрекъснато повтаряше колко прекрасен човек била, защото откакто се нанесла до тях преди около две години, все им помагала с пощата и разни други неща. Може би щеше да обслужи на Джоди с малко кафе?

Джоди пооправи набързо грима си, директно нахлузи чифт тесни черни дънки и тениската на Уили Джаръл без белъо, след което обу ботушите си от „Фрай“. Грабна една пластмасова кутия и се отправи към съседната къща.

Въпреки прехвърчащия сняг не си бе взела яке и докато доктор Джейн отвори входната врата, тя вече зъзнеше.

– Здравсти.

Професорката стоеше от другата страна на мрежестата вътрешна врата и се взираше в нея през старомодните си очила с големи стъкла и рогови рамки.

– Аз съм Джоди, дъщерята на семейство Пулански. От съседната къща.

Дори и след като ѝ се представи, Джейн не я покани да влезе.

– Виж, тук навън е адски студено. Може ли да вляза?

Професорката най-сетне отвори мрежестата врата.

– Извинявай. Не те познах.

Джоди прекрачи прага и начаса разбра защо доктор Джейн не бързаше да я покани вътре. Очите ѝ зад големите стъкла бяха насълзени, а носът ѝ бе зачервен. Освен ако махмурлукът на Джоди не бе още по-тежък, отколкото считаше, очевидно беше прекъснала професорката, докато си изплаква високо образваните очи.

Тя бе висока, навярно около метър и седемдесет, и Джоди трябваше да погледне нагоре, докато ѝ подаваше розовата пластмасова кутия.

– Мога ли да си изпрося няколко лъжички кафе? У нас има само безкофеиново, а на мен ми трябва нещо по-силно.

Доктор Джейн пое кутията, но като че ли го направи някак неохотно. Джоди не смяташе, че е стисната, вероятно не бе в настроение за компания.

– Да, ще... въз... ти донесе малко.

Обърна се и тръгна към кухнята, като очевидно очакваше гостенката да я изчака, където си беше. Само че Джоди имаше да убие половин час, докато започне студиото преди мача, а и беше достатъчно любопитна, за да я последва.

Прекосиха хола, който на пръв поглед изглеждаше доста скучен: бели стени, удобни мебели, отегчителни на вид книги навсякъде. Джоди тъкмо се канеше да продължи напред, когато вниманието ѝ беше привлечено от музейни репродукции, поставени в рамки и окачени по стените. Всичките бяха дело на жена на име Джорджия О'Кийф¹ и макар да знаеше, че има мръсно подсъзнание, Джоди не смяташе, че то обяснява защо всяко от нарисуваните цветя ѝ приличаше на женски полов орган.

Представляваха цветя с дълбоки, тъмни сърцевини. Цветя, чиито венчелистчета надвисваха над влажни, загадъчни недра. Имаше... по дяволите. Мидена черупка, в която почиваше малка, влажна перла, при чийто вид дори човек с най-непорочния ум би се сепнал. Запита се дали професорката не е обратна. Защо иначе би искала да гледа вагини от цветя всеки път, щом влезе в хола си?

Последва я в кухнята, която беше издържана в блед лавандулов оттенък. На прозореца имаше красиви завеси с десен на цветя – обикновени цветя, не от онези порнографските по картините в хола.

Всичко в кухнята беше симпатично и жизнерадостно, с изключение на собственичката ѝ, която имаше по-достопепен вид и от господ.

Доктор Джейн бе от онези спретнати, строго облечени жени.

¹ Американска художничка от двайсети век, особено известна с рисунките си на цветя. – Бел. прев.

Ушитият ѝ по мярка панталон беше на ситно, черно-кафяво каре, а мекият ѝ бежов пуловер със сигурност бе от кашмир. Въпреки ръста си, имаше дребни кости, стройни крака и тънка талия. Джоди би могла да ѝ завиди за фигурата, стига професорката да имаше гърди... или поне нещо, което би могло да мине за такива.

Косата ѝ стигаше до линията на челюстта – светлоруса с ленени, платинени и златисти кичури, които нямаше как да не бъдат естествени. Беше оформена в една от онези консервативни прически, които Джоди за нищо на света не би си направила – сресана назад, за да открие лицето ѝ, и придържана с тясна лента от кафяво кадифе.

Съседката ѝ се обърна лекичко, така че сега Джоди я виждаше по-добре. Колко жалко, че носеше тези големи, зубърски очила. Те криеха доста приятни зелени очи. Челото беше хубаво, носът също ставаше – нито прекалено голям, нито твърде малък. Устата ѝ можеше да се нарече интересна – горната устна беше тънка, а долната – пълна. И освен това имаше страховтна кожа. Ала като че ли не се поддържаше особено. Джоди би добавила много повече грим. Общо взето, професорката беше хубава жена, но имаше малко строг вид, особено с тези зачервени очи.

Джейн сложи капака на кутията и я подаде на гостенката си, която тъкмо се канеше да я поеме, когато погледът ѝ падна върху смачканата опаковъчна хартия на кухненската маса и малката купчинка подаръци до нея.

– Какъв е поводът?

– Нищо особено. Имам рожден ден.

Гласът ѝ бе някак странно дрезгав и Джоди чак сега забеляза кърпичките, които жената стискаше в ръката си.

– Ей, сериозно ли? Честит рожден ден.

– Благодаря.

Без да обръща внимание на пластмасовата кутия в протегнатата ръка на доктор Джейн, Джоди отиде до масата и заразглежда подаръците: миниатюрна кутийка с бели канцеларски принадлежности, електрическа четка за зъби, химикалка и талон за безплатна смяна на автомобилно масло.

Направо жалко. Нито дори един чифт луксозни чорапогащи или пък секси нощничка.

– Кофти.

За нейна изненада, Джейн се изсмя кратко.

– Напълно си права. Приятелката ми Каролайн винаги се представя с някой отличен подарък, но в момента е на разкопки в Етиопия.

А после, още по-изненадващо, изпод очилата се плъзна една сълза и се търкулна по бузата ѝ.

Доктор Дарлингтън се вцепени, сякаш това не се беше случило, ала подаръците наистина бяха скучни и на Джоди ѝ дожаля за нея.

– Ей, не е чак толкова зле. Поне няма защо да се тревожиш дали са уцелили размера ти.

– Съжалявам. Не трябва... – Джейн стисна устни, но въпреки това изпод очилата ѝ се търкулна още една сълза.

– Няма нищо. Ти седни, а аз ще направя малко кафе.

Побутна я към един от столовете, а после отнесе пластмасовата кутия до кухненския плот, където имаше кафемашина. Понечи да попита къде държи филтрите, но съседката ѝ бе сбърчила чело и като че ли се мъчеше да диша дълбоко, така че гостенката претършува няколко шкафчета и когато откри онава, което търсеше, се зае да свари кафе.

– Е, на колко ставаш?

– Трийсет и четири.

Това наистина изненада Джоди. Тя никога не би помислила, че професорката може да е минала трийсетте.

– Още по-кофти.

– Извинявай, че се държа така. – Тя попи носа си с една кърпичка. – Обикновено не съм толкова емоционална.

Две сълзи не олицетворяваха представата на Джоди за емоционален изблик, но за строга резервирана мадама като доктор Джейн те сигурно бяха равнозначни на истеричен пристъп.

– Нали ти казаха, че всичко е наред. Имаш ли понички или нещо такова?

– Във фризера има пълнозърнести овесени мъфини.

Джоди направи физиономия и се върна на масата, която беше малка и кръгла, със стъклен плот, а металните столове около нея изглеждаха така, сякаш мястото им беше в градината. Настани се срещу домакинята си и попита:

– От кого са подаръците?

Джейн се опита да извика върху лицето си една от онези усмивки, които държат хората на разстояние.

– От колегите ми.

– Имаш предвид хората, с които работиш?

– Да. Сътрудниците ми в „Нюбъри“, както и един приятел от лаборатория „Прийз“.

Джоди не беше чувала за лабораторията, но „Нюбъри“ беше един от най-префърцунените колежи в Щатите и всички се хвалеха с това, че се намира именно тук, в Дюпейдж.

– А, да. Ти преподаваше нещо научно, нали така?

– Аз съм физик. Водя лекции по релятивистична квантова теория на полето. Освен това имам специално финансиране от лабораторията „Прийз“, което ми позволява да проучвам топ кварки заедно с други физици.

– Леле! Сигурно си била истински гений в гимназията.

– Не прекарах много време в гимназията. Отидох в колеж, когато бях на четиринайсет.

По бузите ѝ се търкулна нова сълза, но тя още повече изпъна рамене.

– Четиринайсет? Я стига!

– Докато навърша двайсет, вече имах докторска степен.

Нещо в нея сякаш се прекърши. Облегна лакти на масата, сви ръце в юмруци и облегна чело върху тях. Раменете ѝ трепереха, ала не отронваше нито звук и гледката на това, как тази толкова достолепна жена рухва, бе толкова покъртителна, че на Джоди отново ѝ дожаля за нея.

А и бе любопитна.

– Проблеми с гаджето ли имаш?

Другата жена поклати глава, без да я вдига от ръцете си.

– Нямам гадже. Имах. Доктор Крейг Елхарт. Бяхме заедно в продължение на шест години.

Значи професорката не беше обратна.

– Доста време.

Тя най-сетне повдигна глава и въпреки че бузите ѝ бяха влажни, челюстта ѝ беше здраво стисната.

– Той току-що се ожени за двайсет и две годишна операторка по въвеждане на данни, на име Памела. Когато скъса с мен, ми каза: „Съжалявам, Джейн, но вече не ме възбуждаш“.

Като се имаше предвид съдържания характер на доктор Джейн, Джоди не можеше да каже, че го вини, но въпреки това думите му си оставаха адски гадни.

- Мъжете са задници.
- Това не е най-лошото. – Джейн сплете пръсти. – Най-лошото е, че бяхме заедно в продължение на шест години, а сега изобщо не ми липсва.
- Тогава защо си толкова съсипана?
- Кафето бе готово и Джоди се изправи, за да напълни чашите.
- Не става дума за Крейг. Просто... Всъщност, не е нищо, наистина. Не би трябвало да се държа така. Не знам какво ми става.
- На трийсет и четири години си, а някой ти е подарил талон за смяна на автомобилно масло. Всеки би се сдучал.
- Професорката потръпна.
- Знаеш ли, че това е къщата, в която израснах? След като татко почина, възнамерявах да я продам, но все не намирах време. – Гласът ѝ зазвуча някак далечно, сякаш бе забравила за присъствието на гостенката си. – Работех върху ултрарелативистични сблъсквания на тежки йони и не исках да се разсейвам с нищо. Работата винаги е била най-важното в живота ми. И докато не навърших трийсет, това ми стигаше. Но оттогава рождените дни се нижат неусетно един след друг.
- И най-сетне си разбрала, че цялата тази физика не ти дава никакви вълнения в леглото нощем, нали?
- Джейн се сепна, сякаш действително бе забравила за Джоди. След това сви рамене.
- Не е само това. Честно казано, смятам, че сексът е нещо доста надценено. – Тя сведе неловко поглед към ръцете си. – По-скоро става въпрос за усещането за свързаност.
- Е, не можеш да бъдеш по-свързан с някого от това да се разгорещите в кревата.
- Да, при положение че наистина има страст. Лично аз... – Подсмръкна, изправи се и натъпка в джоба на панталона си смачканите кърпички, които образуваха лека издутина. – Когато говоря за връзка, имам предвид нещо по-трайно от секса.
- Нещо религиозно?
- Не точно, макар че и това е важно за мен. Семейство. Деца. Такива неща. – Тя отново изпъна рамене и отправи на Джоди онази отпращаща я усмивка. – Достатъчно съм бърбила. Не трябва да ти натрапвам всичко това по този начин. Боя се, че ме хвана в лош момент.
- Схванах! Искаш дете!

- Джейн бръкна в джоба си и извади кърпичките. Долната ѝ устна потрепери, а лицето ѝ се сгърчи, когато тя отново се отпусна в стола си.
- Вчера Крейг ми съобщи, че Памела е бременна. Не че... ревнувам или нещо такова. Честно казано, не ме е грижа за него толкова, че да ревнувам. Всъщност, не исках да се омъжа за него, нито за някой друг. Просто... – гласът ѝ заглъхна. – Просто...
- Просто искаш да имаш дете.
- Професорката кимна отсечено и прехапа устни.
- От толкова отдавна искам дете. Вече съм на трийсет и четири, яйцеклетките ми остаряват с всяка изминала минута, но изглежда, че това никога няма да се случи.
- Джоди хвърли поглед към кухненския часовник. Искаше да чуе остатъка от това, но студиото преди мача започваше.
- Имаш ли нещо против да пусна телевизора, докато довършваме разговора?
- Джейн изглеждаше объркана, сякаш не бе съвсем сигурна какво е телевизор.
- Не, мисля, че нямам.
- Супер. – Гостенката си взе кафето и отиде в хола. Настани се на дивана, сложи чашата на масичката и изрови дистанционното изпод някакво страшно интелектуално списание. Тъкмо даваха реклама за бира, така че тя изключи звука. – Сериозно ли искаш бебе? Въпреки че не си женена?
- Съседката ѝ отново си беше сложила очилата. Бе седнала в меко кресло с волани около основата, а зад главата ѝ висеше картината на мидата с голямата, влажна перла. Краката ѝ бяха затворени, стъпалата – долепени едно до друго, глезените ѝ се докосваха.
- Имаше страхотни глезени, забеляза Джоди – тънки и добре оформени.
- Гърбът ѝ отново беше изпънат, сякаш някой беше завързал дъска за него.
- От доста време мисля за това. Дори не възнамерявам да се омъжвам – работата ми има прекалено голямо значение за мен – но искам дете повече от всичко на света. И смятам, че ще бъде добра майка. Явно днес си дадох сметка, че няма как да го постигна и това ме съкруши.
- Имам една-две приятелки, които са самотни майки. Не е

лесно. Все пак, ти имаш далеч по-добре платена работа от тях, така че за теб не би било чак толкова трудно.

– Не парите са проблемът, а това, че не мога да измисля начин да го направя.

Джоди я зяпна. Като за умна жена, определено беше доста глупава.

– За мъж ли говориш?

Джейн кимна.

– В колежа трябва да има цял куп мъже. Нищо работа – камиш някого у вас, пускаш малко музика, даваш му една-две бири и го оправяш.

– О, не бива да е някой, когото познавам.

– Ами тогава го забърши в някой бар.

– Никога не бих могла да го направя. Трябва да познавам медицинската му история – тя понижи глас, – а и не знам как да сваля някого.

Джоди не можеше да си представи нищо по-лесно, но пък тя имаше доста повече неща, които работеха в нейна полза.

– Ами онези... банки за сперма?

– В никакъв случай. Твърде много от донорите са студенти по медицина.

– Е, и?

– Не искам бащата на детето ми да е интелигентен.

Джоди беше толкова слисана, че забрави да включи звука на телевизора, въпреки че рекламата за бира беше свършила и в момента интервюираха главния треньор на „Старс“, Честър „Дюк“ Раскин.

– Искаш бащата на детето ти да е глупав?

Професорката се усмихна.

– Знам, че звучи странно, но за едно дете е много трудно да бъде по-умно от всички около себе си, докато расте. Не може да пасне никъде, поради което никога не бих могла да имам дете от Крейг, нито дори да рискувам с банка за сперма. Трябва да имам предвид собствените си генетични заложи и да намеря мъж, който да компенсира за тях. Ала всички мъже, които познавам, са брилянтни.

„Ама че странна мадама“, реши Джоди.

– Смяташ, че понеже си страшно умна, трябва да си намериш някой глупак?

– Сигурна съм в това. Не мога да понеса мисълта детето ми

да бъде принудено да преживее онова, през което преминах самата аз, докато растях. Дори сега... Всъщност, няма значение. Въпросът е, че колкото и да искам дете, не мога да мисля единствено за себе си.

Лицето, появило се на телевизионния екран в този миг, привлече вниманието на Джоди.

– О, мамка му, задръж за малко. Трябва да чуя това.

Тя сграбчи дистанционното и пусна звука.

Пол Фенеман, един от спортните журналисти на канала, вземаше интервю от Кал Бонър. Джоди знаеше извън всяко съмнение, че Бомбардировача яростно мрази Фенеман. На журналиста му се носеше славата, че задава тъпи въпроси, а куотърбекът изобщо не търпеше глупаци.

Интервюто беше записано на паркинга на тренировъчния център на „Старс“, разположен в покрайнините на Нейпървил, най-големия град в Дюпейдж.

Фенеман говореше пред камерата със страшно сериозен вид, сякаш се канеше да направи репортаж за някоя голяма война или нещо такова.

– Разговарям с Кал Бонър, куотърбека на „Чикаго Старс“.

Камерата се насочи към Кал и кожата на Джоди овлажня от смесица на похот и неприязън.

Мамка му, наистина беше секси, въпреки че годините му напредваха.

Стоеше пред огромен мотор „Харли“, облечен в дънки и впитата черна тениска, която подчертаваше едни от най-страхотните гърди в отбора. Някои от момчетата бяха толкова напопани, че изглеждаха така, сякаш всеки миг ще се пръснат, но този тип беше свършен. Вратът му също си го биваше – мускулест, но не от онези дънери, които имаха повечето футболисти. Кестенявата му коса беше леко чуплива и той я носеше съвсем къса, за да не му се налага да се занимава с нея. Такъв си беше Бомбардировача. Нямахме никакво търпение с неща, които смяташе за маловажни.

Малко над метър и осемдесет, той беше по-висок от някои от другите куотърбекове. Освен това беше бърз, умен и имаше телепатичното умение да разчита тактиката на противниковата защита, която притежават само най-добрите играчи. Славата му бе почти толкова голяма, колкото и тази на легендарния Джо Монтана и това, че Джоди май никога нямаше да окачи тенис-

ката с номер осемнайсет в дрешника си, бе нещо, което тя не можеше да преглътне.

– Кал, миналата седмица отборът ти допусна четири търн-оувъра¹ срещу „Пейтриътс“. Какво ще направите срещу „Билс“², за да не допуснете да се повтори?

Дори за Пол Фенеман това беше тъп въпрос и Джоди зачака да види как ще реагира Бомбардировача.

Той се почеса по главата, сякаш го бяха попитали нещо сложно, върху което трябваше да помисли. Не търпеше хора, които не уважаваше, и в ситуации като тази имаше склонността да подчертава селяндурските си корени.

Сложи единия си крак върху стъпенката на мотора и си придаде замислен вид.

– Ами, Пол, ще трябва да задържим топката. Понеже самият ти не си играч, може и да не го знаеш, ама всеки път, когато оставим другия отбор да ни отнеме топката, означава, че тя вече не е у нас. А туй не е начинът да спечелим точки.

Джоди се изкикоти. Трябваше да му го признае – отлично си го бе върнал на Пол.

Само че журналистът не обичаше да го правят на глупак.

– Чувам, че Раскин е страшно доволен от представянето на Кевин Тъкър по време на тренировките. Ти скоро ще навършиш трийсет и шест, което те прави старец в спорт за млади мъже. Тревожиш ли се, че Тъкър може да те измести от титулярното място?

За частица от секундата лицето на Бомбардировача застина, но после той сви рамене.

– По дяволите, Пол, това момче още не е готово да влезе в гроба.

– Само да можех да открия някой като него – прошепна Джейн. – Той би бил идеален.

Джоди погледна към нея и видя, че очите ѝ са приковани в телевизора.

– За какво говориш?

Професорката махна към екрана.

– Този мъж. Футболистът. Той е здрав, физически привлекателен и не особено умен. Точно това, което търся.

¹ Термин в американския футбол – когато отборът, владеещ топката, я изгуби и тя премине у противниковия отбор. – Бел. прев.

² „Ню Ингленд Пейтриътс“ – отбор по американски футбол от Фоксбъроу, Масачузетс; „Бъфало Билс“ – отбор от Бъфало, Ню Йорк. – Бел. прев.

– За *Бомбардировача* ли говориш?

– Така ли се казва? Нищо не разбирам от футбол.

– Това е Кал Бонър. Титулярният куотърбек на „Чикаго Старс“.

– Точно така. Виждала съм негови снимки по вестниците. Защо не мога да срещна мъж като него? Някой, който не прелива от ум.

– Който не прелива от ум?

– Не кой знае колко интелигентен. Глуповат.

– Глуповат? Бомбардировача? – Джоди отвори уста, за да ѝ обясни, че той е най-интелигентният, хитър, талантлив, да не споменаваме пък гаден, куотърбек в цялата лига, когато нещо сякаш я удари по главата и едва не ѝ се зави свят. Беше ѝ дошла най-шурурата идея на света, толкова луда, че самата тя не можеше да повярва.

Отпусна се върху възглавниците на дивана. *Мили Боже!* Намери дистанционното и изключи звука на телевизора.

– Сериозно ли говориш? Би избрала някой като Кал Бонър за баща на бебето си?

– Разбира се... при положение че преди това видя медицинската му история. Обикновен мъж като него би бил идеален – сила, издръжливост и нисък коефициент на интелигентност... И на всичкото отгоре изглежда добре.

Мислите на Джоди препуснаха в три различни посоки едновременно.

– Ами ако... – Преглътна с усилие, мъчейки се да не позволи вниманието ѝ да бъде отвлечено от образа на Кевин Тъкър, зас танал пред нея чисто гол. – Ами ако мога да го уредя?

– За какво говориш?

– Ако мога да уредя да легнеш с Кал Бонър?

– Шегуваш ли се?

Джоди отново преглътна и кимна.

– Но аз не го познавам.

– Няма да е необходимо.

– Боя се, че не разбирам.

Гостенката ѝ разказа бавно историята, като тук-там пропускаше по нещо – като например колко всъщност си го биваше Бомбардировача – но за останалата част, в общи линии, беше честна. Обясни за подаръка за рождения ден и за типа жена, който момчетата търсеха. След това заяви, че според нея с малко козметични подобрения съседката ѝ би могла да свърши работа.

Джейн пребледня така, че почти заприлича на малкото момиченце от онзи стар вампирски филм с Брад Пит¹.

– Да не... да не искаш да кажеш, че според теб трябва да се престоря на проститутка?

– На страшно изискана компаньонка, защото Бомбардировача не се занимава с обикновени проститутки.

Доктор Джейн стана от креслото и започна да кръстосва стаята. Джоди почти виждаше как огромният ѝ мозък работи като калкулатор, събирайки това и онова, натискайки копчетата за плюс и минус. По лицето ѝ се изписа обнадеждено изражение, а после тя се облегна немощно на полицата над камината.

– Медицинската история... – От гърдите ѝ се откъсна дълбока, нещастна въздишка. – За миг си помислих, че може би наистина е осъществимо, но трябва да знам медицинската му история. Футболистите използват стероиди, нали така? А рискът от венерически заболявания и СПИН?

– Бомбардировача не докосва наркотици, не си ляга с всяка срещната и точно затова момчетата намислиха този план. Скъса с последната си приятелка миналата зима и оттогава май не е бил с друга.

– Въпреки всичко трябва да знам медицинската му история.

Джоди реши, че Джуниър и Уили все щяха да придумат някоя секретарка да им даде тази информация.

– До вторник, най-късно сряда, ще имам копие от медицинския му картон.

– Не знам какво да кажа...

– Рожденият му ден е след десет дни – изтъкна Джоди. – Предполагам всичко се свежда до това дали ти стиска да го направиш, или не.

Какво беше *направила*? Стомахът на Джейн Дарлингтън се сви още повече, докато отиваше към дамската тоалетна в „Зебрите“. Джоди Пулански я бе довела тук, за да се срещне с футболиста, който тази вечер щеше да я откара в луксозния апартамент на Кал Бонър.

¹ „Интервю с вампир“ е филм от 1994 г. с участието на Том Круз, Брад Пит, Антонио Бандерас и Кирстен Дънст. – Бел. ред.

Без да обръща внимание на жените, които си бърбеха до мивките, Джейн влезе в най-близката кабинка, заключи вратата и облегна буза на студената метална стена.

Наистина ли бяха минали едва десет дни, откакто Джоди се бе появила на прага ѝ и бе преобърнала живота ѝ с главата надолу? Какво ѝ бе станало, та се бе съгласила на нещо такова? След години на методично мислене, какво я бе убедило да направи нещо толкова безразсъдно? Сега, когато вече бе твърде късно, си даде сметка, че бе допуснала елементарна грешка, забравяйки втория закон на термодинамиката: равновесието неминуемо води до безпорядък.

Може би беше някаква регресия. Като малка непрекъснато се забъркваше в разни истории. Майка ѝ беше умряла няколко месеца след раждането ѝ и тя бе отгледана от студент, резервиран баща, който сякаш ѝ обръщаше внимание единствено когато тя свършеше някоя беля. Неговото отношение, съчетано с факта, че в училище ѝ беше скучно, бе довело до поредица от номера, чиято кулминация беше, когато къщата на директора на началното ѝ училище се оказа боядисана в яркорозово от един от местните предприемачи.

Споменът за това все още я изпълваше с удовлетворение. Директорът беше истински садист, който мразеше децата, и напълно си го беше заслужил. За щастие, инцидентът беше отворил очите на училищната управа и ги бе накарал да ускорят придвижването ѝ през класовете, така че на Джейн вече не ѝ оставаше време да върши бели. Беше се отдала на учението си, което ставаше все по-трудно, като в същото време се бе откъснала от връстниците си, за които беше някаква откачалка. И ако понякога си мислеше, че харесва непокорното дете повече от прекомерно сериозната жена учен, в която се беше превърнала, си казваше, че това е просто част от цената, която трябваше да плати, задето се е родила различна.

Ала ето че непокорното дете все още бе живо. Или пък това беше дело на съдбата. Въпреки че никога не беше отдавала значение на разни мистични поличби, да открие, че рожденият ден на Кал Бонър се пада точно когато шансът тя да забременее беше най-голям, бе прекалено знаменателен, за да го пренебрегне. Преди да се е разколебала, тя бе вдигнала телефона и се бе обадила на Джоди Пулански, за да ѝ каже, че е съгласна.

Утре по това време вече можеше да е бременна. Вярно, да-

лечна възможност, но менструалният ѝ цикъл открай време бе също толкова точен, колкото и останалата част от живота ѝ, а и тя наистина го искаше. Някои хора можеха да решат, че постъпва егоистично, но копнежът ѝ за дете не ѝ се струваше егоистичен. Струваше ѝ се правилен. Хората гледаха на Джейн като на някой, заслужаващ уважение. Страхопочитание. Възползваха се от ума ѝ, но като че ли никой не търсеше онази част от нея, която тя най-силно се нуждаеше да сподели – способността си да обича. Баща ѝ не я бе искал, нито пък Крейг.

Напоследък неведнъж си бе представяла как седи на бюрото в кабинета си, потънала в данните върху компютърния екран пред себе си – сложните изчисления, които един ден може би щяха да отключат тайните на вселената. И тогава някакъв шум нарушаваше концентрацията ѝ – звукът на едно въображаемо дете, влязло в кабинета ѝ.

Тя вдигаше глава. Погалваше една мека бузка.

– Мамо, може ли днес да пуснем хвърчилото ми?

В сценария, разиграващ се в главата ѝ, Джейн се усмихваше и се извърщаше от компютъра, изоставяйки търсенето на тайните на вселената, за да изследва небесата по друг, много по-важен начин.

Звукът от пускането на водата в съседната кабинка я изтръгна от бленуването ѝ. Преди да може да пуска хвърчила, трябваше да се справи с предстоящото ѝ тази нощ – да съблазни един непознат, запознат със съблазняването много повече от нея, която през живота си бе имала само един любовник.

Джейн си представи бледото, слабо тяло на Крейг, голо, ако не се броят черните чорапи, които носеше заради лошото си кръвообращение. Ако тя не беше в цикъл или той нямаше мигрена, двамата правеха любов почти всяка събота вечер, но всичко свършваше бързо и не беше особено вълнуващо. Сега се срамуваше, че толкова дълго бе търпяла подобна неудовлетворителна връзка и си даваше сметка, че причината беше самотата.

Общуването с мъже открай време беше проблем за нея. В училище съучениците ѝ бяха прекалено големи за нея – затруднение, което бе останало, дори след като получи титлата си. Не беше грозна и доста от колегите ѝ я канеха да излязат заедно, но всички бяха поне двамадесет години по-възрастни от нея и тя бе усещала някакво смътно отблъскване. Мъжете, които я привли-

чаха, онези на нейните години, бяха студенти, които посещаваха часовете ѝ, а да излиза с тях бе в разрез с принципите ѝ. В резултат започнаха да я смятат за надменна и престанаха да я канят на срещи.

Това най-сетне се промени, когато бе получила стипендията от „Прииз“. Тя изучаваше топ кварки като част от крайната цел на всеки физик, търсенето на Теорията на великото обединение, онова простичко уравнение, подобно на айнщайновото $E=mc^2$, което щеше да обясни всички части на вселената. Крейг бе един от учените, които бе срещнала по време на семинар в Университета на Чикаго.

В началото реши, че е открила мъжа на мечтите си. Ала макар че двамата можеха да обсъждат мисловния експеримент на Айнщайн, без да се отегчат, те никога не се смееха и не си доверяваха онези най-съкровени тайни, които Джейн винаги си бе представяла, че любовниците споделят един с друг. Постепенно прие, че физическата им връзка не бе нищо повече от удобство и за двамата.

Де да можеше тази връзка да я бе подготвила да съблазни господин Бонър. Знаеше, че мъжете не я намират за сексапилна и можеше единствено да се надява футболистът да се окаже от онези отвратителни типове, които не ги беше грижа с кого правят секс, стига само да са физически задоволени. Боеше се той да не усети измамата, но поне щеше да е опитала, да има някакъв шанс.

Пък и нямаше друг избор. Никога не би използвала банка за сперма и да рискува да роди изключително надарено дете, което да израсне като нея – различно и самотно, откъснато от всички около себе си.

Бъбренето заглъхна, когато останалите жени излязоха от тоалетната. Джейн знаеше, че не може да се крие до безкрай, а и ненавиждаше мисълта, че се е свила уплашено тук, затова най-накрая отвори вратата. Докато се подаваше от кабинката, улови отражението си в огледалата насреща и за частица от секундата ѝ се стори, че то принадлежи на някой друг.

Джоди беше настояла професорката да си пусне косата и дори бе донесла машина, така че сега леко разрошени кичури падаха около лицето ѝ. Джейн намираще тази прическа за леко небрежна, но се надяваше съседката ѝ да е права в твърдението си, че всеки мъж би я сметнал за секси. Разреши на младата

жена да я гримира, което тя бе сторила с щедра ръка. Не възрази, защото обичайното ѝ бледорозово червило и леката светлокафява спирала не ѝ се струваха подходящи за проститутка, дори да е наистина изискана.

Най-сетне погледът ѝ попадна върху тоалета, който бяха купили заедно. През последните десет дни опозна Джоди Пулански по-добре, отколкото ѝ се искаше. Тя се бе оказала повърхностна и егоцентрична. Интересуваше се единствено от дрехи, секс с футболисти и пиене. Но освен това беше хитра и по причини, които Джейн все още не разбираше, изглеждаше твърдо решена да доведе това отблъскващо начинание до успешен край.

Джейн отказа Джоди от идеята за черно кожено облекло с метални капси и вместо това я насочи към доста отворен копиринен костюм в цвят екрю, с къса пола, която прилепваше около тялото ѝ така, че оставяше съвсем малко на въображението. Сакото се закопчаваше настрани с едно-единствено копче, а деколтето му стигаше почти до кръста, така че меките му дипли прикриваха невзрачния ѝ бюст. Бял дантелен колан за жартиери, чифт ефирни чорапи и обувки с тънки токчета довършваха тоалета. Когато спомена за бикини, Джоди ѝ се беше изсмяла.

– Проститутките не носят такива неща. Пък и само ще ти пречат.

Коремът на Джейн се сви и паниката, която се бе опитвала да потиска през целия ден, се надигна в гърдите ѝ, опитвайки се да я задуши.

Какво си мислеше? Идеята беше безумна. Полудяла ли бе, та повярва, че може да се справи с този шур план? Едно бе да си го представя на теория, съвсем друго – да го приложи на практика.

Джоди връхлетя в тоалетната.

– Защо се бавиш, по дяволите? Джуниър е тук, за да те вземе. Стомахът на доктор Дарлингтън се разбунтува.

– Аз... размислих.

– Как ли пък не! Няма да ми се отказваш точно сега. По дяволите! Знаех си, че ще стане така. Не мърдай оттук!

Джоди изхвърча от стаята, преди Джейн да успее да възрази.

Беше пламнала и едновременно с това ѝ бе студено. Как успя да се забърка в тази каша? Та тя бе уважаван учен, авторитетна фигура в своята област.

Това беше лудост.

Втурна се към вратата, при което тя едва не я цапардоса по

лицето, когато съседката ѝ влетя обратно в тоалетната, носейки бутилка бира.

– Изпий това – каза тя, отваряйки шепата си.

– Какво е това?

– Какво имаш предвид? Таблетки. Не виждаш ли?

– Нали ти казах, че имам далекогледство. Без очила не виждам нищо наблизко.

– Просто ги изпий. Ще ти помогнат да се отпуснеш.

– Не съм сигурна...

– Имай ми доверие. Ще подействат.

– Не мисля, че е особено добра идея да вземам разни странни хапчета.

– Да, да. Искаш ли дете, или не?

В гърдите на Джейн се надигна мъка.

– Знаеш, че искам.

– Тогава изпий шибаните хапчета!

Тя го стори, преглъщайки с малко бира, и по тялото ѝ пробяга тръпка – ненавиждаше бира.

– Не мога да го направя – продължи да протестира, докато Джоди я издърпваше навън, а хладните повеи на вятъра под късата ѝ пола ѝ напомниха, че не носи бельо.

– Виж, няма нищо сложно. В момента момчетата напиват Кал и ще се разкарат в мига, в който ти се появиш. Само си дръж устата затворена и му се метни на врата. Преди да се усетиш, всичко ще е свършило.

– Няма да е чак толкова лесно.

– Разбира се, че ще е.

Джейн забеляза, че няколко от мъжете наоколо я зяпат. За миг си помисли, че нещо не е наред – сякаш е закачила парче тоалетна хартия с токчето си или нещо такова – а после си даде сметка, че не я оглеждат критично, а похотливо... и паниката ѝ нарасна.

Съседката ѝ я придърпа към някакво тъмнокосо, безвратно чудовище, което стоеше до бара, облечено в маслинозелен тренчкот. Имаше гъсти черни вежди, които бяха толкова сраснали, че изглеждаше сякаш по челото му пълзи огромна гъсеница.

– Ето я, Джуниър. Никой не може да каже, че Джоди Пулански не си изпълнява обещанията.

Чудовището огледа „подаръка“ и се ухили.

– Добре си се справила, Джоди. Наистина е от класа. Хей, как ти е името, сладурче?

Джейн се смути толкова, че не бе в състояние да мисли. Защо не беше помислила за това? Погледът ѝ попадна върху една от неоновите табели, които можеше да прочете и без очилата си.

– Бъд.

– Казваш се Бъд?

– Да. – Тя се прокашля, мъчейки се да спечели време. Целият ѝ живот като възрастна бе посветен на това да търси истината и никак не я биваше в лъжите. – Роуз. Роуз Бъд.¹

Джоди извъртя очи.

– Звучи като някоя шибана стриптийзърка – заяви Джуниър.

Джейн го изгледа притеснено.

– Фамилно име. На „Мейфлауър“² е имало членове на рода Бъд.

– Така ли?

Професорката се зае да обяснява в опит да звучи по-убедително, ала бе толкова притеснена, че ѝ беше трудно да мисли.

– Представители на рода Бъд са се били във всички големи войни – Лексингтън, Гетисбърг, Арденската офанзива³. Една от прародителките ми е участвала в създаването на Подземната железопътна линия⁴.

– Без майтап? Чичо ми работеше по линията Санта Фе.

Той наклони глава настрани и я изгледа подозрително.

– На колко години си всъщност?

– Двайсет и шест – намеси се Джоди и Джейн я погледна сепнато.

– Струва ми се на малко повечко – отбеляза Джуниър.

– Но не е.

– Трябва да ти се признае, Джоди. Тази мадама по нищо не прилича на Кели. Може пък да се окаже точно каквото му трябва на Бомбардировача. Само се надявам да не го отблъсне това, че е толкова стара.

Стара! Каква извратена ценностна система имаше този мъж,

¹ В превод означава „розова пъпка“. – Бел. прев.

² Корабът, на борда на който през 1620 г. пилигримите пристигат в Плимът, Масачузетс, където е основана втората английска колония, поставила началото на днешните Съединени щати. – Бел. прев.

³ Важни битки съответно в Американската война за независимост, Американската гражданска война и Втората световна война. – Бел. прев.

⁴ Мрежа от тайни пътища и скривалища, използвани за прехвърляне на роби от Южните в свободните Северни щати, преди премахването на робството. – Бел. прев.

че да мисли жена на дваайсет и шест години за стара? Ако знаеше, че всъщност е на трийсет и четири, щеше да я сметне за изкопаемо.

Джуниър пристегна колана на тренчката си.

– Е, хайде, Роуз, да се махаме оттук. Карай след мен в твоята кола.

Отправи се към вратата, само за да се закове на място толкова рязко, че Джейн едва не се блъсна в него.

– По дяволите, за малко да забравя. Уили каза да ти сложим това.

Бръкна в джоба си и тя настръхна, когато видя какво извади оттам.

– О, не. Не мисля...

– Налага се, сладурче. То е част от работата.

И той уви дебела розова панделка около врата ѝ. Джейн вдигна ръка към гърлото си и усети как стомахът ѝ се сви, когато пръстите ѝ докоснаха гладките сатенени дупли.

– Предпочитам да не го нося...

– Съжалявам. – Футболистът завърза панделката. – Ти си подарък, Роуз Бъд. Подарък за рождения му ден от момчетата.

Мелвин Томпсън, Уили Джаръл и Крис Плъмър, тримата играчи от нападателната линия на „Старс“, гледаха как Кал Бонър вдига стика за последния си удар. Бяха превърнали просторния, но почти празен хол на Бомбардировача в импровизирано голф игрище и сега двамата с Уили играеха за по сто долара на дупка. Бонър вече бе спечелил четири стотачки.

– Е, кого би оправил? – обърна се Уили към Крис, докато Кал вкарваше топката в петата „дупка“ – голяма чаша за кафе от „Дънкин Донътс“. – Госпожа Брейди или госпожа Партридж?

– Това е лесно. – Крис също беше голям фен на „Ник ет Найт“¹. – Госпожа Брейди.

– И аз. Човече, наистина беше секси.

Беше ред на Уили и Бомбардировача се отдръпна, за да може десният му гард да си опита късмета със същата чаша.

– Чух, че двамата с Грег са го направили наистина.

¹ Американски телевизионен канал. – Бел. прев.

Топката се търкулна отъясно.

– Сериозно? Ти знаеше ли го, Кал?

Бонър отпи глътка скоч, докато гледаше как приятелят му не успява и с втория удар.

– Дори не знам за какво, по дяволите, говорите.

– Госпожа Брейди от „Семейство Брейди“ – обясни Мелвин. – И госпожа Партридж от „Семейство Партридж“¹. Ако можеше да изчу... – Той спря тъкмо навреме. – Ако можеше да оправииш една от тях, коя би си избрал?

Нападателят се бяха хванали на бас кой ще издържи най-дълго, преди да изрече любимата си вулгарност.

Кал не участваше в облога, защото не беше съгласен да се откаже от свободата на словото си, а останалите нямаха нищо против, защото бяха наясно, че той вероятно би спечелил. Макар по време на мач да ругаеше като хамалин, когато свалеше екипа, сякаш губеше цветистия си речник.

– Предполагам, че ще трябва да помисля.

Бомбардировача пресуши чашата си, взе стика, тъй като Уили най-сетне беше вкарал топката и се зае да прецени следващия удар, който изискваше топката да направи остър ляв завой, за да влезе в една кофичка от заведение за бързо хранене „KFC“. Кал не започваше никаква игра, дори и голф в хола си, без намерението да я спечели. Този състезателен дух го беше довел от Салвейшън, Северна Каролина до Мичиганския университет, където воденият от него футболен отбор на университета „Уулвъринс“ две поредни години печели титлата в шампионата „Бег Тен“, преди капитанът му да отиде в Националната лига и да се превърне в един от най-добрите ѝ куотърбекове.

Крис довърши бирата си.

– Ето ви още един. Кого бихте оправили – мадамата от „Красавицата и звяра“ или Покахонтас?

– Покахонтас – отвърна Мелвин.

– Аха. Определено Пок – съгласи се Уили.

– Знаем аз кого бих искал да изчу... да оправя – заяви Крис. – Бренда Стар². Мамка му, страшно е секси.

Кал не можа да сдържи усмивката си. Господи, обичаше ги

тези копелета. Седмица след седмица те си залагаха задниците, за да го защитят. Напоследък здравата ги тормозеше и знаеше, че изобщо не им харесва, но тази година отборът имаше шанс да стигне до финала за Суперкупата – събитие, което той отчаяно искаше. Това беше най-отвратителната година в живота му. Брат му Гейбриъл беше изгубил в автомобилна злополука съпругата си Чери и единственото си дете Джейми – двама души, които Бомбардировача дълбоко бе обичал.

Оттогава нямаше желание за абсолютно нищо, освен да играе футбол.

Съчетавайки уменията си на голф игрището с тези на бийлярдната маса, той изпълни следващия удар така, че топката отскочи от шкафа с телевизора и се приземи на сантиметри от кофичката за еднократна употреба.

– Ей, не е честно – възпротиви се Уили. – Не каза, че топката може да рикошира.

– Не съм казал и че не може.

Мелвин си погледна часовника и напълни чашата му с отлежал скъп скоч.

За разлика от съотборниците си, Кал рядко се напиваше, но днес имаше рожден ден, беше в скапано настроение и затова се опитваше да направи изключение. За съжаление, имаше железен стомах, което затрудняваше нещата.

Усмихна се, като си спомни предишния си рожден ден. Кели, бившата му приятелка, бе организираща голямо парти изненада, но понеже никак не я биваше по детайлите, той беше пристигнал преди гостите. Помисли си, че навярно тя би трябвало да му липсва повече, но изпитваше най-вече срам, когато се сетеше за нея, защото го беше зарязала заради двайсет и три годишен китарист, който ѝ бе предложил венчален пръстен. Все пак се надяваше да е щастлива. Беше мило момиче, въпреки че направи го изкарваше от нерви.

В природата му беше да крещи. Не влагаше нищо в това, просто така общуваше. Ала всеки път щом креснеше на Кели, тя избухваше в сълзи, вместо да му се опълчи. Това го караше да се чувства истински грубиян, което означаваше, че когато бе с нея, никога не можеше да се отпусне напълно и да бъде самият себе си.

Открай време имаше този проблем с гаджетата си. Изпитваше естествено привличане към добрите момичета, към онези, които ги беше грижа за другите, а не само за себе си. За съжале-

¹ Американски телевизионни сериали от седемдесетте. – Бел. прев.

² Героиня от американския комикс „Бренда Стар, репортер“. – Бел. прев.

ние, такива момичета обикновено бяха мекушави и го оставяха да прави с тях, каквото си поиска.

Много от по-агресивните мадами – онези, които биха били в състояние да му се опълчат – се оказваха златотърсачки. Не че имаше нещо против една жена да си гледа интереса, стига да не го криеше.

Фийби Кейлбоу, собственичката на „Старс“ и неговата номинация за най-страхотна жена на света – освен в случаите, когато не му беше трън в задника – твърдеше, че не би имал подобни проблеми, ако престане да излиза с толкова млади момичета, но тя не разбираше. Футболът беше игра за млади мъже. Той беше млад, мамка му! И тъй като можеше да има която си поиска, защо му бе да избира някоя отчаяна трийсетгодишна жена, която вече бе започнала да загива, вместо някоя красива, все още свежа мадама? Отказваше да мисли за себе си другояче, освен като за мъж в разцвета на силите си, особено сега, когато Кевин Тъкър му дишаше във врата. Кал се зарече, че по-скоро би се продънил в ада, отколкото да позволи на кучия син да му измъкне мястото на титуляр.

Допи скоча си и почувства наченките на слабо замайване. Явно най-сетне бе тръгнал в посоката, където искаше да се озове – там, където нямаше да помни смъртта на двамата души, които обичаше, където щеше да забрави Кевин Тъкър, фактът, че остарява и че сякаш е минала цяла вечност, откакто бе имал желание да вкара в леглото си някоя от онези свежи, нетърпеливи да му угодят мацки, с които излизаше. В този миг забеляза, че Крис си поглежда часовника – за трети път през последните петнайсет минути.

– Бързаш ли за някъде, Крис?

– Какво? Бъб, не. – Двамата с Мелвин се спогледаха. – Не, просто се чудех колко е часът.

– Три минути по-късно от последния път, когато провери.

Кал взе стика и се отправил към трапезарията, която имаше мраморен под, прескъп кристален полилей и никакви мебели. Какъв беше смисълът? Обичаше нещата да са прости и лежерни, а и определено не възнамеряваше да дава официални вечери.

Когато искаше да почерпи приятелите си, наемаше частен самолет и ги откарваше в Скотсдейл¹.

¹ Град в Аризона, известен с нощния си живот. – Бел. прев.

Освен това не си падаше по събирането на ненужни вещи, тъй като да живее твърде дълго на едно и също място го изнервяше, а колкото по-малко неща притежаваше, толкова по-лесно бе да се премести. Беше страхотен играч, защото животът му не бе претрупан с непотребни неща. Никакъв постоянен дом, никакви постоянни жени, нищо, което да го накара да се чувства стар и изхабен от употреба. Нищо, което да го притъпи.

Звънецът на входната врата издрънча и Уили вдигна рязко глава.

– Трябва да са пиците, които поръчах.

Тримата му приятели се втурнаха към вратата и Кал ги проследи с развеселен поглед. През цялата нощ усещаше, че са намислили нещо и явно най-сетне бе на път да разбере какво.

Джейн стоеше в просторното преддверие на мезонета на Кал Бонър. С розовата панделка около врата си тя беше празнично опакован и специално доставен подарък.

Сърцето ѝ биеше толкова учестено, че направо се чудеше как мъжете не виждат кожата ѝ да се движи под дълбокото деколте на костюма. Освен това беше леко замаяна, не съвсем на себе си и предполагаше, че хапчетата на Джоди бяха започнали да действат.

Джуниър с гъсеничноподобната вежда пое палтото ѝ и тихичко я представи на тримата мъже, които можеха да бъдат единствено футболисти.

Онзи, който се казваше Крис, беше бял, преждевременно оплешивяващ и имаше най-масивния врат, който бе виждала някога. Мелвин бе негър и очилата с тънки метални рамки му придаваха леко интелектуален вид, контрастиращ с огромното му тяло. Уили имаше кожа с цвят на кафе, която подчертаваше чифт големи, убийствени очи.

Джуниър довърши представянето и махна с палец към нея.

– Джоди се е справила чудесно, нали? Казвах ви, че няма да ни разочарова.

Мъжете я огледаха преценяващо и Уили кимна.

– Наистина изискана. Ама на колко е години?

– Двайсет и пет – отвърна Джуниър, орязвайки още една година от измислената ѝ възраст.

– Готини крака – подхвърли Крис, докато минаваше зад нея. – И страхотен задник.

Той сложи ръка на дупето ѝ и го стисна. Джейн се обърна рязко и здравата го изрита по кокалчето.

– Ей!

Твърде късно тя си даде сметка, че е допуснала голяма грешка. Жена, която продава тялото си, едва ли би реагирала толкова бурно, когато някой я поопипа. Съвзе се бързо и го изгледа с цялата надменност на компаньонка от висшата класа.

– Не давам безплатни проби. Ако проявяваш интерес към това, което предлагам, си запиши час.

Без изобщо да се засегнат, мъжете се разсмяха, а Уили кимна одобрително.

– Ти си точно това, от което Бомбардировача се нуждае.

– Утре ще е усмихнат до уши – изкиска се Мелвин.

– Да вървим, момчета. Време е за парти!

Джуниър я побутна напред, тя запристъпва несигурно по мраморния под на високите си токчета, а те запяха в един глас:

– Честит рожден ден, честит рожден ден...

Ужасена и с пресъхнала уста, Джейн стигна до изхода на преддверието и при следващата стъпка токчето ѝ потъна в белия килим. Обърна се, видя Кал Бонър и се вцепени. Дори и през наркотичната мъгла, един ужасяващ факт беше съвършено ясен. Телевизионният екран беше излъгал.

Той стоеше пред стена от прозорци, обгърнат от студената ноемврийска светлина, нахлуваща зад него.

По телевизора Джейн бе видяла селяндур с хубаво тяло и лоша граматика, ала в мъжа, който я наблюдаваше от другия край на стаята, нямаше нищо подобно. Беше си избрала воин.

Бонър наклони глава на една страна и се взря изучаващо в нея. Погледът му бе студен и сериозен и я поуплаши.

Сиви очи, толкова бледи, че бяха почти сребристи. Очи, които не знаеха милост. Кестенява коса, чиято склонност към чупливост не беше съвсем овладяна от късата подстрижка. Мъж, който сам определяше правилата и не отговаряше пред никого. Корави мускули и желязна сила. Физическо животно. Брутални скули и безжалостна челюст. Без помен от мекота. Нито следа от по-нежни емоции. Този мъж беше завоевател, роден да се сражава.

По гърба ѝ пробяга ледена тръпка. Почувствала бе извън всяко съмнение, че той не би проявил и капка милост към онзи, когото сметнеше за враг. Само че тя не му беше враг, напомни

си Джейн. Никога нямаше да разбере за нейните кроежи. Пък и воините не ги беше грижа за незаконородените им деца. Бебетата бяха естествена последица от изнасилването и плячкосването на вражеските селища – нещо, за което не си струваше да се мисли.

Груби ръце, съпроводени от гръмък мъжки смях, я побутнаха към мъжа, когото бе избрала за баща на детето си.

– Това е подаръкът за рождения ти ден, Кал.

– От нас за теб.

– Честит рожден ден, приятелю. Постарахме се да ти намерим най-доброто.

Едно последно побутване я запрати към него и тя се удари в мускулестите му гърди. Силна ръка се обви около нея, задържайки я, преди да е паднала, а до носа ѝ достигна слаб мирис на скоч. Джейн опита да се отдръпне, ала той все още не бе решил да я пусне, така че това се оказа невъзможно.

Неочакваната безпомощност я ужаси. Футболистът беше с почти цяла глава по-висок от нея, а по стройното му, тренирано тяло нямаше и грам мазнина. Тя си заповяда да не се мъчи да се освободи, защото знаеше, че усети ли слабостта ѝ, той ще я смаже.

Неканен образ се появи в главата ѝ – голото ѝ тяло под неговото – и Джейн начаса го пропъди.

Замислеше ли се за тази част от плана, никога нямаше да успее да го довърши.

Дланта му се плъзна по ръката ѝ.

– Е, май досега не съм получавал такъв подарък. Вие сте попълни с изненади, отколкото елен – с кърлежи.

Звукът на плътния му, южняшки акцент начаса я успокои. Тялото му може да беше като на воин, но си оставаше просто футболист и при това – не особено умен. Мисълта за интелектуалното ѝ превъзходство ѝ вдъхна достатъчно увереност, за да я накара да вдигне поглед към бледите му очи, докато той бавно я пускаше.

– Честит рожден ден, господин Бонър. – Беше възнамерявала да придаде на гласа си страстно звучене, но вместо това се получи някак професорски, сякаш се обръщаше към закъснел за лекция студент.

– Това е Кал – обади се Джуниър. – Съкратено от Калвин, но те съветвам да не го наричаш така, защото го изкарва от нерви,

а не препоръчвам на никого да изнервя Бомбардировача. Кал, това е Роуз. Роуз Бъд.

Едната вежда на Кал подскочи.

– Довели сте ми стриптийзърка?

– И аз така си помислих, обаче не. Тя е проститутка.

За миг по лицето на Бонър пробяга отвращение.

– Е, в такъв случай, много ви благодаря за усилията, но ще трябва да пасувам.

– Не може да го направиш, Кал – възпротиви се Джуниър. – Всички знаем какво ти е мнението за проститутките, обаче Роуз не е някаква обикновена курва, която можеш да забършеш на всеки ъгъл. Изобщо не. Тя е наистина *изискана* курва. Семейството ѝ е дошло с „Мейфлауър“ или нещо такова. Кажете му, Роуз.

Джейн беше толкова погълната от опитите да преглътне факта, че тя – доктор Джейн Дарлингтън, уважаван физик и жена, която през живота си бе имала един-единствен любовник – току-що беше наречена „курва“, че ѝ трябваше един миг, докато измисли достатъчно надменен отговор.

– Член на рода Бъд е служил при Майлс Стандиш¹.

Крис погледна към Мелвин.

– Знам го. Не играеше ли за „Чикаго Бъърс“ през осемдесетте?

Приятелят му се изсмя.

– По дяволите, Крис, докато беше в колежа, изобщо ли не си стъпвал в класната стая?

– Играех футбол. Нямах време за такива глупости. Пък и сега не говорим за това, а за факта, че днес е рожденият ден на Бомбардировача. Ние му намираме най-страхотния подарък, който може да се купи с пари, а той иска да пасува!

– Защото е твърде стара – възкликна Уили. – Казах ви да намерим някоя по-млада, обаче вие все повтаряте как не трябвало да му напомня за Кели. Тя е само на двайсет и четири, Кал. Честна дума.

Просто ей така Джейн изгуби още една година.

– Не може да пасуваш. – Крис пристъпи напред с воинствен поглед в очите. – Това е подаръкът ти за рождения ден. Трябва да я изчу... тъъ... да я оправяш.

¹ Английски офицер, пристигнал с кораба „Мейфлауър“; военен съветник на първите заселници. – Бел. прев.

Тя усети как кожата ѝ пламна и тъй като не биваше да я видят да се изчервява, се извърна, преструвайки се, че изучава дневната. Белият килим, сивият диван, стереоуредбата и широкоекранният телевизор бяха скъпи, ала безинтересни. По пода бяха разпръснати разни неща: пластмасова чаша, кофичка от „KFC“, празна кутия от мюсли. Освен че беше селяндур, господин Бонър очевидно беше и мърляч, но тъй като това не се предаваше по наследство, слабо я вълнуваше.

Той прехвърли стика за голф, който държеше, от едната ръка в другата.

– Вижте какво ще ви предложи, момчета. Хората непрекъснато сменят подаръците си. Какво ще кажете да я заменим за една хубава вечеря с пържоли?

Не можеше да го направи! Никога нямаше да намери някой по-подходящ да стане баща на детето ѝ.

– Мамка му, Бомбардировач, тя струва много повече от някаква си вечеря!

Джейн се зачуди колко точно. Джуниър ѝ беше дал пачка пари, които тя, без да ги погледне, бе натъкнала в чантата си, а после я бе мушнала под седалката на колата си. Първото, което щеше да стори утре сутринта, бе да ги дари на фонда за стипендии в колежа.

Кал пресуши алкохола в чашата си.

– Оценявам жеста ви, момчета, но тази вечер май просто не съм в настроение за курви.

И този път думата я удари като сблъскване на молекули. Как смееше да мисли за нея по този начин! Понякога чувствата я предаваха, но не и мозъкът ѝ, и ето че сега той ѝ крещеше да направи нещо. Не можеше да се предаде толкова лесно. Куотърбекът беше идеален и тя трябваше някак да го накара да размисли. Да, физически беше ужасяващ и едва ли беше нежен любовник, но няколко минути по-грубичко отношение нямаше да я убият, пък и нали го бе избрала именно защото беше нейна пълна противоположност.

– О, хайде де, Бомбардировач – обади се Уили. – Тя е секси. Става ми само като я гледам.

– Ами твоя е. – Кал посочи с глава към коридора. – Знаеш къде е спалнята за гости.

– *Не!*

Всички се обърнаха към нея.

Джейн си помисли за селяндурския му акцент и си напомни, че той бе просто глуповат футболист. Хапчетата ѝ дадоха кураж. Просто трябваше да го надхитри.

– Аз не съм парче месо, което може да си предавате един на друг. Имам ексклузивен договор, според който трябва да упражня занаята си единствено с господин Бонър. – Избягвайки очите му, тя погледна към останалите мъже. – Господа, защо не си тръгнете, така че двамата с него да обсъдим всичко това насаме?

– Ами да, защо не си тръгнем наистина? – каза Мелвин. – Хайде, момчета.

Нямаше нужда да ги подканва. Те се втурнаха към предверието със странна за размерите им бързина.

В последния миг Мелвин отново се обърна към нея:

– Очакваме да си заслужиш парите, Роуз. Покажи на Бомбардировача на какво си способна, става ли? Всичко, което поиска.

Джейн преглътна мъчително и кимна. Миг по-късно външната врата се хлопна.

Тя и мъжът, когото наричаха Бомбардировача, останаха сами.

Джейн гледаше как куотърбекът на „Чикаго Старс“ пълни чашата си от една бутилка на малката масичка. След това я поднесе към устните си, впил в нея пронизващите си светли очи, които изглеждаха така, сякаш биха могли да изпепелят земята.

Трябваше да измисли начин да го съблзни, преди да я е изхвърлил, но какъв? Би могла просто да се съблече, но тъй като тялото ѝ и малките ѝ гърди изобщо не бяха като извадени от списание, това можеше да се окаже най-бързият път към вратата. Пък и не изгаряше от желание да се разсъблече пред напълно непознат мъж, който седеше в ярко осветена стая със стена от прозорци без завеси. В мислите си, когато стигнеше до голата част от всичко това, си беше представяла, че мястото ще е далеч по-тъмно.

– Спокойно можеш да ги последваш, Роузбъд. Вече ти казах, че не се занимавам с проститутки.

Провлеченият му говор подсили решимостта ѝ да направи нещо. С всяка демонстрация на липсата на кой знае какъв ум коефициентът на интелигентност на нероденото ѝ дете падаше с още няколко пункта.

Опита се да спечели малко време.

– Никога не съм одобрявала стереотипите, които поставят всички членове на която и да било група под един и същи знаменател.

– Не думай.

– Да осъждаш някого единствено въз основа на етническата му група, религията или професията му, е нелогично.

– Така ли? Ами убийците?

– Строго погледнато, те не могат да бъдат сложени в една хомогенна група, така че не е същото. – Наясно бе, че да го въвлече в някаква дискусия, едва ли бе най-добрият начин да го възбуди, но определено в дебатите я биваше далеч повече, отколкото в съблзняването, пък и не можеше да устои на изкушението да докаже правотата си. – Америка е основана на принципите на етническа разнородност и религиозна свобода и въпреки това повечето злини в обществото ни се дължат на слепи предразсъдъци. Не намираш ли, че това е истинска ирония?

– Да не се опитваш да ми кажеш, че патриотичният ми дълг като верен син на Чичо Сам¹ е да ти покажа пукнатините на тавана в спалнята си?

Джейн понечи да се усмихне... поне докато по изражението му не разбра, че говори сериозно. При вида на толкова много благословена безмозъчност, коефициентът на интелигентност на нероденото ѝ дете се срина с още няколко пункта.

За миг тя се замисли доколко бе етично да манипулира някой толкова глупав, а на всичкото отгоре и лишен от чувство за хумор, ала нуждата ѝ от онова, което воинското му тяло можеше да ѝ даде, надделя над принципите ѝ.

– Да, предполагам, че би могло да се каже и така.

Той пресуши чашата си.

– Добре, Роузбъд. Май съм достатъчно пиан, за да ти дам шанс, преди да те изхвърля. Хайде, покажи ми какво предлагаш.

– Моля?

– Покажи ми стоката си!

¹ Синоним на САЩ – Бел. ред.

– Стоката?
– Тялото си. Номерата си. От колко време си проститутка всъщност?

– Аз... тъъ... ти си първият ми клиент.

– Първият ти клиент?

– Моля те, не допускай това да те тревожи. Добре съм обучена.

Лицето му се стегна и Джейн си припомни, че Бонър не харесва проститутки, нещо, което правеше целия този маскарад още по-труден. Когато го беше изтъкнала пред Джоди, другата жена бе отхвърлила притесненията ѝ с думите, че съотборниците му ще го напият и той няма да е особено придиричлив. Ала макар да виждаше алкохола в ръката му, изобщо не ѝ изглеждаше пиян.

За пореден път щеше да ѝ се наложи да излъже. Може би бе от хапчетата, но тя като че ли започваше да се справя все по-добре. Беше въпрос единствено на това да си измисли нова реалност, да я украси с няколко важни подробности и да направи всичко по силите си, за да задържи погледа му през цялото време.

– Вероятно си от старата школа, от онези, които смятат, че жена с моята професия би могла да получи подготовката си по един-единствен начин, ала това вече не е така. Аз например не спя безразборно, с който ми попадне.

Чашата му застина във въздуха.

– Ти си проститутка.

– Така е. Но май вече споменах, че си първият ми клиент. Досега съм била интимна само с един мъж. Покойния ми съпруг. Вдовица съм. Много *млада* вдовица.

Той май въобще не ѝ вярваше, затова Джейн се зае да украсява историята си.

– Смъртта на съпруга ми ме остави затънала в ужасни дългове, така че се нуждаех от нещо, което да ми носи повече от минимална заплата. За съжаление, тъй като не притежавам особени умения, които да се търсят, нямах кой знае какъв избор. И тогава си спомних, че мъжът ми винаги ми правеше комплименти за интимната страна на брака ни. Но моля те, недей да си мислиш, че понеже съм имала само един партньор, не съм високо квалифицирана.

– Може би пропускам нещо, ама не виждам как точно някой, който твърди, че е имал – колко беше, само един партньор? – би могъл да е добре подготвен.

Е, тук имаше право. Мозъкът ѝ зацрака.

– Имах предвид образователните филми, които агенцията ни кара всичките си служителки да гледат.

– Подготвят ви, като ви пускат разни филмчета? – Очите му се присвиха и той ѝ заприлича на ловец, който се прицелва през мерника на оръжието си. – На туй му се вика интересно.

Джейн усети мимолетен пристъп на удоволствие, когато детето ѝ изгуби още няколко точки от коефициента си за интелигентност. Дори с компютър не би могла да си намери някой по-подходящ.

– Не става въпрос за обикновени филми. Нищо, което би искал някое малко, впечатлително дете да види. Ала старите похвали на практическо обучение вече не са приложими в тази ера на безопасния секс, поне не и за по-добрите агенции.

– Агенции? За публични домове ли говориш?

Макар и не изречена направо, думата „курва“ я жегна и този път.

– Политически коректният термин е „агенции за наслада“. – Тя направи пауза. Имаше чувството, че главата ѝ се рее във въздуха, откъсната от раменете ѝ. – А проститутките е по-добре да бъдат наричани доставчици на сексуална наслада или ДСН.

– ДСН? Ама ти си същинска енциклопедия.

Интересно, акцентът му сякаш се засилваше с всяка изминала минута. Сигурно беше от алкохола. Слава богу, че беше твърде тъп, за да си даде сметка колко странен беше станал този разговор.

– Имаме презентации със снимки и гостуващи лектори, които обсъждат различните си специалности с нас.

– Като например?

Джейн напрегна мозъка си.

– Тъъ... сексуални игри и фантазии.

– Какви игри?

Какви наистина? Тя започна да прехвърля наум най-различни сценарии, търсейки някой, който да не включва физическа болка или унижение.

– Ами, има една, която наричаме Пепеляшка и принца.

– И какво представлява тя?

– Включва... рози. Да правиш любов върху легло, застлано с цветове от рози.

– Прекалено е момичешко за моя вкус. Да ти се намира нещо по-пикантно?

Защо ѝ беше да споменава сексуални игри?

– Разбира се, но тъй като си първият ми клиент, мисля, че ще получиш повече за парите си, ако се придържаме към по-простичките неща.

– Мисионерска поза и такива неща?

Джейн преглътна мъчително.

– Това е настоящият ми специалитет. – Той не изглеждаше особено заинтригуван, макар лицето му да бе толкова безизразно, че беше трудно да се каже със сигурност. – Това или... мисля, че може да имам талант да бъда... тъъ... партньорът отгоре.

– Е, май току-що преодоля предразсъдъците ми спрямо проститутките.

– Доставчиците на сексуална наслада.

– Все тая. Работата е там, че си малко старичка за мен.

Стара! Тези думи *наистина* я вбесиха. Той беше на трийсет и шест и въпреки това имаше наглостта да смята жена на двайсет и четири години за стара! Може би беше заради замаяността в главата ѝ, но фактът, че не е на двайсет и четири вече нямаше никакво значение. В случая ставаше въпрос за принципа.

Придаде си съчувствено изражение.

– Съжалявам, явно съм разбрала погрешно. Предположих, че си способен да се справиш с истинска жена.

Каквото и да пиеше, явно му влезе в кривото гърло, защото той се задави.

С чувство на яд Джейн махна към телефона.

– Да позвъня ли в офиса и да ги помоля да изпратят някоя от по-малките? Ако са си написали домашните, би трябвало да са свободни.

Той спря да кашля и ѝ отправи изпепеляващ поглед.

– Ти не си на двайсет и четири. И двамата сме наясно, че не си и с ден по-млада от двайсет и осем. А сега, давай, покажи ми какви трикове за загряване си научила от онези образователни филми. Ако събудиш интереса ми, може и да размисля.

Повече от всичко друго искаше да му каже да върви по дяволите, но нямаше да допусне възмущението ѝ, колкото и оправдано да бе, да я отклони от набеязаната цел. Как би могла да го съблазни? Не беше мислила особено за любовни игри, предполагайки, че той ще се покатери отгоре ѝ, ще свърши каквото има да прави и ще се претърколи настрани, както правеше Крейг.

– Какви игри предпочиташ?

– Носиш ли си сметана?

Джейн усети, че се изчервява.

– Не.

– А белезници?

– *Не!*

– По дяволите! Е, тогава май няма значение. Отворен съм за всичко. – Той се отпусна в най-мекото кресло в стаята и направи неясен жест в нейна посока. – Отиди ей там, Роузбъд, и... как се викаше... импровизирай. К'вото и да измислиш, сигурно ще ми хареса.

Дали да не му изтанцува някой изкусителен танц? Когато никой не я гледаше, беше доста добра танцьорка, но пред други обикновено бе непохватна и стеснителна. Или пък да изпълни някои от упражненията от курсовете си по аеробика, макар че с огромната ѝ заетост и факта, че предпочитаната ѝ тренировка бяха бързите разходки, тя обикновено си тръгваше преди края на заниманията.

– Защо не пуснеш любимата си музика?

– Нямах проблем. – Той се изправи и отиде до шкафа с уредбата. – Мисля, че ми се намира нещо по-интелектуално. Обзалагам се, че НСД като теб, си пада по префърцунената музика.

– ДСН.

– Че аз не казах ли същото? – Кал пусна един диск и се върна в креслото си, а стаята се изпълни с бързите ноти на „Полетът на бръмбара“ на Римски-Корсаков. Произведение с толкова динамичен ритъм, че изобщо не отговаряше на представата на Джейн за съблазнителна музика, но пък какво ли разбираше тя?

Изпълни няколко завъртания на раменете, с които загряваха преди тренировка, като се опитваше да изглежда прелъстително, но темпото на музиката не ѝ помагаше особено. Все пак, химикалите, които плуваха в кръвта ѝ, я подгряха. Добави няколко странични разтягания – първо надясно, а после и наляво, за да не си обърка равновесието.

Косата ѝ докосваше бузите, докато тя се движеше по начин, който можеше само да се надява, че е изкусителен, но в погледа на изпепеляващите му очи не виждаше никакви признаци да е обзет от неудържима похот. Помисли си дали да не докосне пръстите на краката си, но не смяташе, че е най-изящното движение. Пък и не можеше да го стори, без да приклепне лекичко. Изведнъж я осени вдъхновение.